

อภินิหารและความศักดิ์สิทธิ์ของสมเด็จลุน วัดเวินไซ แห่งนครจำปาศักดิ์

"สมเด็จลุน" หรือ "สำเร็จลุน" แห่งนครจำปาศักดิ์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว) ท่านเป็นพระมหาเถราจารย์ยุคก่อน พ.ศ.2500 ที่ชาวลุ่มน้ำโขงต่างให้ความเคารพนับถือกันอย่างแพร่หลาย เพราะท่านเป็นทั้งนักปราชญ์ กล่าวกันว่าท่านมีอิทธิฤทธิ์มาก สามารถเดินข้ามแม่น้ำโขงย่นย่อระยะทาง รวมถึงเหาะเหินเดินอากาศได้ สำหรับอัตชีวประวัติของท่านนั้น มีดังนี้

สำเร็จลุน มีนามเดิมว่า ลุน ไม่ปรากฏวันเดือนปีเกิดที่แน่ชัด แต่สันนิษฐานว่าท่านเกิดในช่วงปี พ.ศ. 2370-2390 (บ้างก็ว่าท่านเกิดในปี พ.ศ.2396) ที่บ้านจิก (ปัจจุบันคือ หมู่บ้านทรายมูล อำเภอเขมราฐ จังหวัดอุบลราชธานี) เป็นบุตรของพ่อเชียงหล้า และแม่คำบู่ มีพี่น้อง 6 คน คือ นางสี นางพรหม นายลุน (สำเร็จลุน) นางทุม นายเชียงแก้ว และนายบุดดี ต่อมาบิดาของท่านได้อพยพครอบครัวไปตั้งถิ่นฐานอยู่ที่บ้านสะพือ (ปัจจุบันอยู่ในเขตอำเภอตระการพืชผล จังหวัดอุบลราชธานี)

เมื่ออายุประมาณ 13 ปี เด็กชายลุนได้บรรพชาเป็นสามเณร ณ วัดบ้านฮี ไม่ปรากฏนามพรอุปัชฌาย์ (บางท่านว่า ญาท่านอุตตมะ ปฐมาจารย์แห่งวัดสิงหาญ อำเภอตระการพืชผล ซึ่งมีศักดิ์เป็นอาของท่านเป็นผู้บรรพชาให้) ท่านได้อยู่จำพรรษาและศึกษาเล่าเรียนที่วัดวัดบ้านฮี จนอายุครบ 20 ปีบริบูรณ์ จึงอุปสมบทที่ "วัดเทพสิงหาญ" อำเภอตระการพืชผล โดยมีญาท่านอุตตมะ วัดเทพสิงหาญเป็นพระอุปัชฌาย์ หลังการอุปสมบท ญาท่านอุตตมะได้สอนพระปริยัติธรรมควบคู่กับการปฏิบัติวิปัสนากัมมัฏฐานแก่ "สำเร็จลุน" รวมทั้งลูกศิษย์คนอื่นๆ ที่อุปสมบทในรุ่นราวคราวเดียวกันกับสำเร็จลุนด้วย เช่น ญาท่านสีดา เป็นต้น

จากคำบอกเล่าของพระครูพิศาลสังฆกิจ วัดบูรพา กล่าวว่า "ญาท่านอุตตมะเป็นพระปรมาจารย์ทางกรรมฐานในสมัยนั้น และเป็นผู้นำสำเร็จลุนมาศึกษาธรรมตั้งแต่เป็นเณร ท่านเห็นว่าสำเร็จลุนนั้นไม่สนใจทางวัด พอฉันข้าวเสร็จก็เอาแต่นั่งภาวนาอย่างเดียว ญาท่านอุตตมะ เมื่อเห็นอย่างนี้แล้วจึงบอกสำเร็จลุนว่า ถ้าชอบภาวนาอย่างเดียว ก็จงออกไปอยู่ป่าเสีย หลวงปู่ลุนจึงออกรุกขมูลตั้งแต่วันนั้น นานทีปีหนจึงกลับมาจำพรรษาที่วัดเทพสิงหาญครั้งหนึ่ง"

สำเร็จลุนเป็นผู้สันโดษ มักน้อย ฉันเอกาตลอดชีวิตของท่าน ไม่สะสมทรัพย์สมบัติใด ๆ และชอบปฏิบัติกัมมัฏฐาน ท่านได้จาริกธุดงค์แสวงหาความรู้ตามป่าเขาริมฝั่งแม่น้ำโขงและเผยแพร่พระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จนเป็นที่เคารพศรัทธาของผู้คนสองฝั่งโขงตั้งแต่อุบลราชธานีจนไปถึงจำปาศักดิ์ แล้วจึงกลับมาจำพรรษาที่วัดเวินไซ แขวงจำปาศักดิ์

ร่ำลือกันว่าสำเร็จลุนเป็น "ผู้วิเศษ" มีอิทธิฤทธิ์ต่าง ๆ มากมาย เช่น ล่องหนหายตัว เดินข้ามลำน้ำโขง เบิกพายุฝน ย่นระยะทาง เสกใบไม้ให้เป็นต่อเป็นแตน เหาะเหินเดินอากาศ รวมถึงการช่วยขจัดปัดเป่าโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ แก่ผู้ทุกข์ยากได้ เป็นต้น ซึ่งผู้เขียนขอยกตัวอย่างเหตุการณ์ปาฏิหาริย์ของสำเร็จที่มีผู้บันทึกไว้ โดยในวันหนึ่งมีชาวฝรั่งได้มาทดสอบอิทธิฤทธิ์ของสำเร็จลุน โดยทำทีว่าเอาน้ำปานะมาทำบุญที่วัดเวินไซ แต่ทว่าน้ำปานะที่ว่านั้นเป็นสุราซึ่งผิดต่อพระวินัยของสงฆ์ เมื่อมาพระและเณรฉันหมดทุกรูปแล้ว ชาวฝรั่งเห็นก็กล่าวด้วยวาจาหาเรื่องต่อสำเร็จลุนว่า "พระทำไมดื่มสุรา ศาสนาพุทธห้ามพระดื่มสุราไม่ใช่หรือ" สำเร็จลุนจึงกล่าวลอยๆ ออกไปว่า "นี่แหละ! ความยากของคน เขาเอามาให้กินก็ต้องกิน ให้ฉันอะไรก็ต้องฉัน อย่าให้เขามาดูถูกได้" จากนั้นจึงหันกลับไปพูดกับชาวฝรั่งคนนั้นว่า "เจ้าดูถูกศาสนาพุทธเจ้าเป็นคนบ่ (ไม่) ดี" ว่าเพียงนั้น ชาวฝรั่งคนนั้นก็เลยรีบกระโดดหนีลงเรือกำปั่นไป เปิดเครื่องยนต์ เครื่องติด แต่เรือไม่สามารถแล่นได้ เรือต้องติดอยู่ที่ท่าวัดเวินไซเป็นเวลา 3 วัน 3 คืน ก็เลยกลับมาหาสำเร็จลุนเพื่อมาขอขมาลาโทษท่าน ท่านให้เอา